

การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ
การบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก
Application of Modern Organization Management to Develop Community
Administration Efficiency of the Eastern Bangkok Community Group
Committee

กัลยรัตน์ สุขชาติ¹, อารภรณ์ คุระเอียด² และ ธนชาติ ประทุมสวัสดิ์³

Kanyarat Sukchatree¹, Arphorn Kuraeiad², and Tanachat Pratomsawat³

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการจัดการองค์การยุคใหม่ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกริก

Doctor of Philosophy Program in Modern Organization Management, Faculty of Liberal Arts,

Kirk University, Thailand

E-mail: desingbyant@gmail.com

Received May 28, 2025; Revised August 29, 2025; Accepted August 31, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการจัดการองค์การยุคใหม่ของ คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก 2) ศึกษาการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของ คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก และ 3) ประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ (1) ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร (2) คณะกรรมการชุมชนในพื้นที่ 6 เขต และ (3) นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ด้านการบริหารจัดการชุมชน โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหาเชิงพรรณนา (Descriptive Content Analysis) และอ้างอิงแนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) และการบริหารแบบมีส่วนร่วมเป็นกรอบในการวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า การประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานของ กรรมการชุมชนในหลายด้าน ได้แก่ การจัดเก็บข้อมูล การสื่อสารภายในชุมชน การตัดสินใจเชิงข้อมูล และการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก อย่างไรก็ตาม ยังพบข้อจำกัดในเชิงโครงสร้างและทรัพยากร เช่น ความไม่ต่อเนื่องของงบประมาณ ความล่าช้าในกระบวนการบริหาร และการขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ได้แก่ การพัฒนาระบบสนับสนุนการบริหารชุมชนอย่างบูรณาการ การเสริมสร้างความเข้มแข็งของกรรมการชุมชนผ่านการฝึกอบรมอย่าง

ต่อเนื่อง และการสร้างกลไกการมีส่วนร่วมจากประชาชนในทุกระดับอย่างแท้จริง เพื่อให้การบริหารชุมชนสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

คำสำคัญ: การประยุกต์ใช้; การจัดการองค์การยุคใหม่; ประสิทธิภาพการบริหารชุมชน; คณะกรรมการกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก

Abstract

This research aimed to 1) study the modern organization management of the Eastern Bangkok Community Group, 2) study the development of the community management efficiency of the Eastern Bangkok Community Group, and 3) apply the modern organization management to develop the community management efficiency of the Eastern Bangkok Community Group. This qualitative research employed in-depth interviews with three groups of key informants: (1) government officials and personnel from the Bangkok Metropolitan Administration, (2) community committee members from six districts, and (3) academics and experts with knowledge in community management. The data were analyzed using descriptive content analysis, framed by concepts of modern organizational management, good governance, and participatory administration. The findings revealed that applying modern organizational management concepts enhanced the efficiency of community committee operations in various aspects, including data management, internal communication, data-driven decision-making, and external collaboration. However, structural and resource-based limitations were found, such as discontinuous budget allocations, administrative delays, and the shortage of personnel with specialized expertise. Policy recommendations include developing an integrated support system for community administration, strengthening the capacity of community committees through continuous training, and creating mechanisms for genuine citizen participation at all levels. These efforts aim to ensure that community administration effectively and sustainably responds to future changes.

Keywords: application; modern organization management; community administration efficiency; eastern Bangkok community group committee

บทนำ

ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยี องค์การภาครัฐและภาคประชาชนต่างเผชิญกับความท้าทายในการปรับตัวเพื่อให้ทันต่อพลวัตของโลกยุคใหม่ รูปแบบการบริหารแบบดั้งเดิมที่ยึดโครงสร้างรวมศูนย์ ขาดความยืดหยุ่น และไม่เปิดพื้นที่ให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง มักไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนที่เปลี่ยนแปลงอย่างหลากหลายและซับซ้อนในปัจจุบันได้ เพื่อให้สามารถบริหารจัดการสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ (Modern Organizational Management) จึงถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการปรับเปลี่ยนวิธีคิด วิธีทำงาน และวิธีบริหารงานสาธารณะ โดยเฉพาะการเน้นผลสัมฤทธิ์ของภารกิจ (Result-Based Management) การใช้เทคโนโลยีและข้อมูลเป็นฐาน (Data-Driven) การเปิดกว้างให้เกิดการมีส่วนร่วม (Participation) และการเน้นความโปร่งใส ตรวจสอบได้ (Transparency) แนวคิดเหล่านี้สอดคล้องกับหลักธรรมาภิบาลและแนวทางการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ซึ่งเป็นหลักการสำคัญในการพัฒนาระบบราชการไทยให้ทันสมัยและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้ดียิ่งขึ้น ในปัจจุบัน สังคมไทยกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากหลากหลายปัจจัย ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากยุคโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ส่งผลต่อค่านิยม วิถีชีวิต และบทบาทของพลเมืองในระดับปัจเจกไปจนถึงระดับองค์กรและรัฐ การบริหารจัดการในภาครัฐจึงมีลักษณะซับซ้อน ทำทลาย และไม่แน่นอนมากยิ่งขึ้น ผู้บริหารต้องเผชิญกับปัญหาที่หลากหลาย ตั้งแต่ข้อจำกัดด้านระเบียบกฎหมาย ไปจนถึงผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ภายใต้บริบทดังกล่าวแนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้องค์กรสามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Thanikul & Yuktananda, 2024) โดยเฉพาะการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กร การสร้างค่านิยมร่วม การปรับเปลี่ยนทัศนคติ และการใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน แนวคิดดังกล่าวยังสอดคล้องกับการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ที่มุ่งเน้นการบริหารภาครัฐให้มีความโปร่งใส ยุติธรรม และมีส่วนร่วมจากภาคประชาชน ในขณะเดียวกัน องค์กรภาครัฐในระดับท้องถิ่น เช่น องค์กรบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือกรรมการชุมชน ต่างมีบทบาทสำคัญในการจัดบริการสาธารณะและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนอย่างใกล้ชิด การเปลี่ยนแปลงในบริบทภายนอก อาทิ สภาพสังคม เศรษฐกิจ หรือความคาดหวังของประชาชน จึงทำให้ภาคท้องถิ่นจำเป็นต้องพัฒนารูปแบบการบริหารให้มีความทันสมัย คล่องตัว และเน้นการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับความหลากหลายของบริบทการทำงานที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ปัญหาการประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชน ได้แก่ การขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการจัดการสมัยใหม่ การขาดทักษะและความเชี่ยวชาญในการนำมาประยุกต์ใช้ ความไม่พร้อมของโครงสร้างพื้นฐานและ

งบประมาณ ขาดการมีส่วนร่วมและการยอมรับจากชุมชน และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อชุมชน

แนวคิดเกี่ยวกับ “องค์การ” (organization) เป็นพื้นฐานสำคัญของการศึกษาด้านการบริหาร โดยพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายว่า องค์การหมายถึง ศูนย์รวมของกลุ่มบุคคลหรือกิจการที่รวมตัวกันเพื่อดำเนินกิจการตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายหรือในตราสารจัดตั้ง องค์การจึงอาจอยู่ในรูปของหน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชน หรือองค์การระหว่างประเทศก็ได้ ขณะที่ Parinyasutinun (2018) ได้เสนอความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยมองว่าองค์การไม่ควรตีความเพียงแค่โครงสร้างอาคาร สถานที่ หรือการจัดการเท่านั้น แต่องค์การคือ “หน่วยทางสังคม” ที่มีเป้าหมายชัดเจน มีระบบการประสานกิจกรรมที่ซับซ้อนซึ่งสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมภายนอก และมีบุคลากรเป็นองค์ประกอบหลัก การดำรงอยู่ขององค์การจึงขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในเพื่อขับเคลื่อนสู่เป้าหมาย นอกจากนี้ ยังมีความสับสนในทางถ้อยคำระหว่าง “องค์การ” และ “องค์กร” โดยบางบริบท “องค์กร” หมายถึงสถาบันหรือคณะบุคคลที่เป็นส่วนหนึ่งของหน่วยงานขนาดใหญ่ เช่น คณะรัฐมนตรี หรือรัฐสภา อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเรียกชื่อว่าองค์การหรือองค์กร ต่างก็มีลักษณะร่วมกันคือเป็นหน่วยทางสังคมที่มีบทบาทในการขับเคลื่อนกิจกรรมทางสังคมและเศรษฐกิจ โดยต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างพลวัต และต้องแสวงหากลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อปรับตัวให้อยู่รอดและสามารถบรรลุเป้าหมายในบริบทใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในระดับมหภาค บทบาทของ “กรรมการชุมชน” ในฐานะกลไกภาคประชาชนที่มีบทบาทร่วมในการบริหารจัดการชุมชนก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น โดยเฉพาะในพื้นที่กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเขตเมืองใหญ่ที่มีลักษณะประชากรหลากหลาย ความหนาแน่นสูง และมีพลวัตทางสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา กรุงเทพมหานครจึงได้จัดตั้ง “กรรมการชุมชน” ขึ้นในแต่ละเขต โดยมีหน้าที่เป็นผู้แทนชุมชน ทำหน้าที่ประสานงานกับภาครัฐ สะท้อนปัญหา และร่วมเสนอแนะแนวทางการพัฒนาในระดับพื้นที่

อย่างไรก็ตาม ในพื้นที่กลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก ซึ่งประกอบด้วยหลายเขตเมืองที่กำลังขยายตัว พบว่าการบริหารงานของกรรมการชุมชนยังประสบกับข้อจำกัดหลายประการ อาทิ การขาดองค์ความรู้ด้านการบริหารสมัยใหม่ ขาดเครื่องมือในการวางแผนและติดตามงาน การมีระบบฐานข้อมูลที่ไม่ทันสมัย รวมถึงบทบาทและอำนาจหน้าที่ที่ยังไม่ชัดเจนพอที่จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างเป็นรูปธรรม ปัญหาดังกล่าวส่งผลให้การทำงานของกรรมการชุมชนยังคงอิงกับประสบการณ์ส่วนบุคคล ขาดการวิเคราะห์เชิงระบบ และไม่สามารถประสานงานกับหน่วยงานรัฐหรือภาคีเครือข่ายอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังพบว่าในระดับพื้นที่ไม่มีการนำแนวคิด “การจัดการองค์การยุคใหม่” มาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานชุมชนอย่างเป็นระบบ ไม่ว่าจะเป็นการบริหารแบบมีส่วนร่วม การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการตัดสินใจ การบริหารที่เน้นผลสัมฤทธิ์ หรือการพัฒนาศักยภาพของกรรมการให้สามารถปรับตัวรับกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคใหม่ได้อย่าง

แท้จริง ดังนั้น จึงเกิดคำถามสำคัญว่า แนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่จะสามารถถูกนำมาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารของคณะกรรมการชุมชนในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานครตะวันออกได้อย่างไร และจะสามารถนำไปสู่การพัฒนา รูปแบบการบริหารชุมชนที่มีความยั่งยืนได้หรือไม่

อีกบทบาทหนึ่งที่สะท้อนถึงความสำคัญของคณะกรรมการชุมชนในกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก คือการเป็นหน่วยขับเคลื่อนศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนในชุมชน ซึ่งนับเป็นสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยที่อยู่ภายใต้การริเริ่มและบริหารโดยประชาชนในชุมชนเอง โดยมีอาสาสมัครดูแลเด็กและคณะกรรมการชุมชนเป็นผู้บริหารจัดการและสนับสนุนด้านทรัพยากร (Rakwong et al., 2023) แม้กรุงเทพมหานคร จะมีนโยบายในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานของศูนย์พัฒนาเด็กปฐมวัยอย่างต่อเนื่องและมีแผนพัฒนาที่ชัดเจน เช่น แผนพัฒนาเด็กปฐมวัย พ.ศ. 2564–2570 แต่ในทางปฏิบัติกลับยังคงพบปัญหาหลายประการ เช่น ข้อจำกัดด้านงบประมาณ พื้นที่ใช้สอยที่ไม่เหมาะสม การขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจด้านการพัฒนาเด็ก ตลอดจนการบริหารงานที่ยังขาดแนวทางเชิงระบบและเชิงกลยุทธ์ ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนในกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออกมีจำนวนมากถึง 105 แห่ง และมีเด็กอยู่ในความดูแลมากกว่า 8,000 คน (National Economic and Social Development Council, 2023) ซึ่งสะท้อนถึงภาระงานที่เข้มข้นของคณะกรรมการชุมชนในการกำกับดูแลอย่างมีคุณภาพ หากไม่มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ย่อมส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพชีวิตของเด็กและครอบครัวในชุมชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เมื่อพิจารณาจากกรอบแนวคิดการบริหารงานเชิงกลยุทธ์ของ McKinsey's 7S Framework ซึ่งประกอบด้วย กลยุทธ์ โครงสร้าง ระบบ บุคลากร ทักษะ รูปแบบการบริหาร และค่านิยมร่วม พบว่าหลายองค์ประกอบยังไม่ถูกนำมาใช้ในการพัฒนาระบบการบริหารในระดับชุมชนอย่างจริงจัง กรรมการชุมชนซึ่งเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนกิจการชุมชน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการส่งเสริมให้สามารถประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ เพื่อพัฒนาและยกระดับประสิทธิภาพการบริหารชุมชนได้อย่างเหมาะสมและยั่งยืน แนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ (Modern Organizational Management) เป็นกรอบแนวคิดที่ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองต่อพลวัตของโลกยุคใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกมิติ โดยเฉพาะด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง องค์การสมัยใหม่มีอาจพึ่งพาโครงสร้างการบริหารแบบลำดับชั้นเดิมอีกต่อไป แต่ต้องเน้นการบริหารที่ยืดหยุ่น คล่องตัว และเน้นผลสัมฤทธิ์ (result-based management) เป็นสำคัญ โดยการจัดการองค์การยุคใหม่มุ่งเน้นที่การปรับเปลี่ยนระบบการทำงานให้ทันสมัย การใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีเป็นฐานในการตัดสินใจ การส่งเสริมให้เกิดวัฒนธรรมองค์การที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และการพัฒนา “ทุนมนุษย์” ให้สามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นแนวคิดเรื่อง “การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี” (Good Governance) ก็มีบทบาทอย่างสำคัญในการกำหนดทิศทางของการบริหารภาครัฐยุคใหม่ โดยเฉพาะในระดับท้องถิ่นที่จำเป็นต้องมีการกระจายอำนาจการตัดสินใจ และสร้างพื้นที่สำหรับประชาชนในการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง หลักการสำคัญของธรรมาภิบาล ได้แก่ ความ

โปร่งใส (transparency) ความรับผิดชอบ (accountability) การมีส่วนร่วม (participation) ความเสมอภาค (equity) และประสิทธิภาพ (efficiency) ซึ่งจะช่วยให้การบริหารจัดการในระดับพื้นที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง (Office of the Civil Service Commission, 2019)

จากบริบทที่ได้กล่าวมาในข้างต้น จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการชุมชนในกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาชุมชนในมิติต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นกลไกกลางเชื่อมโยงระหว่างประชาชนกับหน่วยงานรัฐในระดับพื้นที่ อย่างไรก็ตาม การบริหารงานของคณะกรรมการชุมชนในปัจจุบันยังขาดองค์ความรู้เชิงระบบ ขาดเครื่องมือทางการบริหารที่มีประสิทธิภาพ และยังไม่มีการประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่มาใช้ในทางปฏิบัติอย่างเป็นทางการ การศึกษาครั้งนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งในเชิงวิชาการและเชิงปฏิบัติ โดยจะช่วยเติมเต็มองค์ความรู้ที่ยังขาดเกี่ยวกับการบริหารชุมชนในระดับพื้นที่ ภายใต้กรอบแนวคิดเชิงกลยุทธ์สมัยใหม่ รวมทั้งยังสามารถเสนอแนะแนวทางที่เป็นรูปธรรมในการเสริมสร้างศักยภาพของคณะกรรมการชุมชนให้สามารถรับมือกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการองค์การยุคใหม่ของ คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก
2. เพื่อศึกษาการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก
3. เพื่อประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดทฤษฎีการบริหารจัดการองค์การยุคใหม่

ทฤษฎีการจัดการเชิงระบบ เป็นแนวคิดที่มองว่าองค์กรเป็นระบบที่มีองค์ประกอบต่าง ๆ ทำงานร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยระบบจะต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูล ทรัพยากร และพลังงานกับสภาพแวดล้อมภายนอก เพื่อให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถปรับตัวได้ (Group of 2 Executive Training Participants, Class 12, 2020) องค์ประกอบของระบบในการจัดการองค์กร ระบบสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภทหลัก ได้แก่ ระบบปิด (Closed System): เป็นระบบที่ไม่ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมภายนอก และดำเนินงานโดยอาศัยกระบวนการภายในเป็นหลัก ระบบเปิด (Open System): เป็นระบบที่ต้องมีการโต้ตอบและปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมภายนอก เพื่อให้สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระดับมหภาค เช่น ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สังคม และ

เทคโนโลยี ความสำคัญของทฤษฎีการจัดการเชิงระบบในภาครัฐ ทฤษฎีนี้ถูกนำมาใช้ในบริบทของการบริหารภาครัฐ เพื่อปรับปรุงระบบราชการให้มีความคล่องตัว สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้ดียิ่งขึ้น โดยเน้นการทำงานร่วมกันของทุกภาคส่วน ทั้งภายในหน่วยงานรัฐเอง และระหว่างรัฐกับภาคเอกชนและประชาชน นอกจากนี้ ระบบราชการยังต้องมีการบริหารจัดการข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการพัฒนาโครงสร้างและกระบวนการทำงานให้สามารถปรับตัวได้ตามสถานการณ์ การประยุกต์ใช้แนวคิดเชิงระบบในยุคดิจิทัล การพัฒนาระบบราชการสมัยใหม่จำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการจัดการข้อมูลและกระบวนการทำงาน เช่น การใช้ Big Data และ AI ในการวิเคราะห์ข้อมูลและตัดสินใจเชิงนโยบาย รวมถึงการใช้ E-Government เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการประชาชน แนวคิดนี้ช่วยให้การบริหารราชการสามารถดำเนินงานได้อย่างรวดเร็ว โปร่งใส และลดความซ้ำซ้อนในการทำงาน แนวทางการพัฒนาระบบการบริหารจัดการในอนาคต ในอนาคตระบบการบริหารจัดการภาครัฐควรมีการปรับโครงสร้างองค์กรให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น โดยใช้แนวคิด Re-organization ในการปรับบทบาทของหน่วยงานราชการให้สอดคล้องกับบริบทปัจจุบันและอนาคต รวมถึงการสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง (Change Agent) ที่สามารถขับเคลื่อนองค์กรให้สามารถปรับตัวได้ตามสถานการณ์

สรุป ทฤษฎีการจัดการเชิงระบบเป็นแนวคิดสำคัญที่ช่วยให้การบริหารองค์กรและหน่วยงานภาครัฐสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมองว่าองค์กรเป็นระบบที่ต้องมีการประสานงานระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ภายใน และต้องสามารถปรับตัวให้เข้ากับปัจจัยภายนอกได้ นอกจากนี้ การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการ จะช่วยให้ภาครัฐสามารถให้บริการประชาชนได้อย่างรวดเร็วและโปร่งใสมากขึ้น

แนวคิดการจัดการความเปลี่ยนแปลง

การจัดการความเปลี่ยนแปลง (Change Management Theory) เป็นแนวคิดที่ถูกนำมาใช้เพื่ออธิบายและกำหนดแนวทางในการบริหารการเปลี่ยนแปลงภายในองค์กรให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การเปลี่ยนแปลงถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความอยู่รอดและการเติบโตขององค์กร เนื่องจากสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่มีการแข่งขันสูง เทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รวมถึงพฤติกรรมของผู้บริโภคที่มียุคหนึ่ง แนวคิดนี้ได้รับการศึกษาและพัฒนาโดยนักวิชาการหลายคน หนึ่งในแนวทางที่ได้รับความนิยมคือแนวคิดของ Lewin ที่เสนอโมเดลการเปลี่ยนแปลง 3 ขั้นตอน ได้แก่ การละลายพฤติกรรมเดิม (Unfreezing) การดำเนินการเปลี่ยนแปลง (Changing) และการทำให้พฤติกรรมใหม่คงที่ (Refreezing) โดยระบุว่า การเปลี่ยนแปลงต้องเริ่มจากการสร้างแรงจูงใจให้บุคลากรเข้าใจถึงความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลง จากนั้นจึงดำเนินการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบ และสุดท้ายคือการสร้างกลไกที่ทำให้พฤติกรรมใหม่กลายเป็นมาตรฐานที่องค์กรสามารถยึดถือได้ (Chukiatwatanakul, 2018)

นอกจากแนวคิดของ Lewin (1935) แล้ว Kotter (1996) ได้พัฒนาโมเดลการเปลี่ยนแปลงที่มีรายละเอียดมากขึ้น โดยกำหนดเป็น 8 ขั้นตอน ได้แก่ การสร้างความรู้สึกเร่งด่วน (Establishing a Sense of Urgency) การสร้างกลุ่มผู้นำการเปลี่ยนแปลง (Creating a Guiding Coalition) การพัฒนาวิสัยทัศน์และกลยุทธ์ (Developing a Vision and Strategy) การสื่อสารวิสัยทัศน์ (Communicating the Change Vision) การเพิ่มอำนาจให้บุคลากร (Empowering Employees for Broad-Based Action) การสร้างความสำเร็จระยะสั้น (Generating Short-Term Wins) การสานต่อความเปลี่ยนแปลง (Consolidating Gains and Producing More Change) และการทำให้การเปลี่ยนแปลงกลายเป็นวัฒนธรรมองค์กร (Anchoring New Approaches in the Culture) แนวคิดนี้เน้นให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงที่ประสบความสำเร็จต้องมีการสื่อสารที่ชัดเจน มีการสร้างแรงจูงใจ และได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายในองค์กร (Chukiatwatanakul, 2018)

ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารความเปลี่ยนแปลงสามารถแบ่งออกเป็นสองด้านหลัก ได้แก่ ปัจจัยภายในองค์กรและปัจจัยภายนอกองค์กร ปัจจัยภายในประกอบด้วยภาวะผู้นำ วัฒนธรรมองค์กร การสื่อสาร และความสามารถในการบริหารความขัดแย้ง ในขณะที่ปัจจัยภายนอก ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ การแข่งขันทางธุรกิจ และการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี หนึ่งในความท้าทายที่พบได้บ่อยคือแรงต้านจากบุคลากรภายในองค์กร ซึ่งอาจเกิดจากความไม่แน่นอน ความกลัวต่อการเปลี่ยนแปลง หรือการขาดความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายของการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการมีส่วนร่วมของพนักงานจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการลดแรงต้านและเพิ่มโอกาสในการเปลี่ยนแปลงที่ประสบความสำเร็จ

สรุป การจัดการความเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการที่ต้องใช้การวางแผนอย่างเป็นระบบ องค์กรที่ต้องการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยแนวทางที่ชัดเจน มีการบริหารจัดการที่ดี และสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่สนับสนุนการเปลี่ยนแปลง ผู้นำองค์กรมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลง โดยต้องสื่อสารให้บุคลากรเข้าใจถึงความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลง ลดแรงต้าน และสนับสนุนให้เกิดการปรับตัว องค์กรที่สามารถบริหารความเปลี่ยนแปลงได้ดีจะมีศักยภาพในการแข่งขัน และสามารถเติบโตอย่างยั่งยืน

แนวคิดองค์กรดิจิทัล

องค์กรดิจิทัล (Digital Organization) คือ องค์กรที่นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการดำเนินงานอย่างเต็มรูปแบบ ตั้งแต่โครงสร้างองค์กร กระบวนการทำงาน ไปจนถึงวัฒนธรรมองค์กร ทั้งนี้ แนวคิดองค์กรดิจิทัลได้รับความสนใจมากขึ้นจากกระแส Digital Transformation ที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานในหลายอุตสาหกรรม การเป็นองค์กรดิจิทัลไม่ได้หมายถึงเพียงแค่การนำเทคโนโลยีมาใช้เท่านั้น แต่รวมถึงการปรับเปลี่ยนแนวคิด วิธีการทำงาน และการบริหารจัดการเพื่อให้สอดคล้องกับยุคดิจิทัล (Hongboonlorn, 2023) องค์กรดิจิทัลมีลักษณะสำคัญคือ การใช้ข้อมูลและเทคโนโลยีเป็นศูนย์กลางในการดำเนินงาน การเชื่อมโยงข้อมูลภายในและภายนอกองค์กรผ่านระบบดิจิทัล และการสร้าง

สภาพแวดล้อมการทำงานที่เอื้อต่อการปรับตัวและนวัตกรรม องค์กรดิจิทัลมีการใช้ระบบ Cloud Computing, Big Data Analytics, Internet of Things (IoT), Artificial Intelligence (AI) และ Blockchain ในการบริหารจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานและความสามารถในการแข่งขัน

ปัจจัยที่เอื้อต่อการเปลี่ยนผ่านสู่องค์กรดิจิทัล โดย Hongboonlorn (2023) ศึกษาปัจจัยที่เอื้อต่อการเปลี่ยนผ่านองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลและพบว่าปัจจัยสำคัญ 8 ด้าน ได้แก่

พนักงาน (Employees) พนักงานเป็นหัวใจสำคัญของการเปลี่ยนผ่านองค์กรสู่องค์กรดิจิทัล องค์กรต้องพัฒนาทักษะดิจิทัล (Digital Skills) และส่งเสริมวัฒนธรรมการเรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อให้พนักงานสามารถปรับตัวกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ผู้นำองค์กร (Leadership) การเปลี่ยนผ่านสู่องค์กรดิจิทัลต้องอาศัยผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ มีความเข้าใจในเทคโนโลยี และสามารถนำพาองค์กรไปสู่การปรับเปลี่ยนได้สำเร็จ ผู้นำต้องเป็นผู้สนับสนุนให้เกิดการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ

เทคโนโลยี (Technology) การใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมเป็นปัจจัยหลักในการเปลี่ยนผ่านสู่องค์กรดิจิทัล องค์กรต้องลงทุนในระบบไอทีที่ทันสมัย เช่น AI, Cloud Computing, และระบบวิเคราะห์ข้อมูลขั้นสูง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและการตัดสินใจ

เป้าหมายและทิศทาง (Goals & Strategy) องค์กรต้องกำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ที่ชัดเจนในการเป็นองค์กรดิจิทัล การมีแผนระยะยาวในการใช้เทคโนโลยีช่วยให้องค์กรสามารถดำเนินการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเป็นระบบ

วัฒนธรรมองค์กร (Organizational Culture) วัฒนธรรมองค์กรต้องสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงและเปิดรับนวัตกรรม โดยต้องส่งเสริมให้พนักงานมีความคิดสร้างสรรค์ ยืดหยุ่น และสามารถปรับตัวกับเทคโนโลยีใหม่ๆ ได้

กระบวนการทำงาน (Processes) องค์กรต้องปรับปรุงกระบวนการทำงานให้เหมาะสมกับการดำเนินงานในยุคดิจิทัล โดยนำเทคโนโลยีมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ ลดความซ้ำซ้อน และทำให้การทำงานเป็นระบบอัตโนมัติมากขึ้น

โครงสร้างองค์กร (Organizational Structure) โครงสร้างองค์กรต้องเอื้อต่อการเปลี่ยนแปลง องค์กรดิจิทัลมักมีโครงสร้างแบบเครือข่าย (Network Structure) หรือแบบยืดหยุ่นที่ช่วยให้การทำงานข้ามสายงานและการตัดสินใจที่รวดเร็ว

ปัจจัยภายนอก (External Factors) องค์กรต้องคำนึงถึงปัจจัยภายนอก เช่น นโยบายภาครัฐ การแข่งขันทางธุรกิจ และพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคดิจิทัล

สรุป แนวคิดองค์กรดิจิทัลเป็นแนวทางการบริหารองค์กรที่เน้นการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขัน ปัจจัยสำคัญที่เอื้อต่อการเปลี่ยนผ่านสู่องค์กรดิจิทัล ได้แก่ พนักงาน ผู้นำองค์กร เทคโนโลยี เป้าหมายและทิศทาง วัฒนธรรมองค์กร กระบวนการ

โครงสร้างองค์กร และปัจจัยภายนอก องค์กรที่สามารถปรับตัวและใช้เทคโนโลยีได้อย่างมีประสิทธิภาพจะสามารถแข่งขันและเติบโตได้อย่างยั่งยืนในยุคดิจิทัล

แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารชุมชน

การบริหารชุมชนถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพัฒนาท้องถิ่นในระดับฐานราก โดยเฉพาะในยุคที่สังคมมีการกระจายอำนาจ และเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรและกิจกรรมภายในพื้นที่ของตนมากยิ่งขึ้น แนวคิดการบริหารชุมชนจึงไม่ใช่เพียงการจัดการงานในระดับพื้นที่เท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงการสร้างกลไกความร่วมมือ การประสานงานระหว่างภาครัฐกับภาคประชาชน และการสร้างศักยภาพของชุมชนให้สามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน ซึ่งแนวคิดเหล่านี้ล้วนเป็นพื้นฐานสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาที่ยึดโยงกับบริบทของพื้นที่อย่างแท้จริง

แนวคิดการพัฒนาโดยชุมชนมีส่วนร่วม

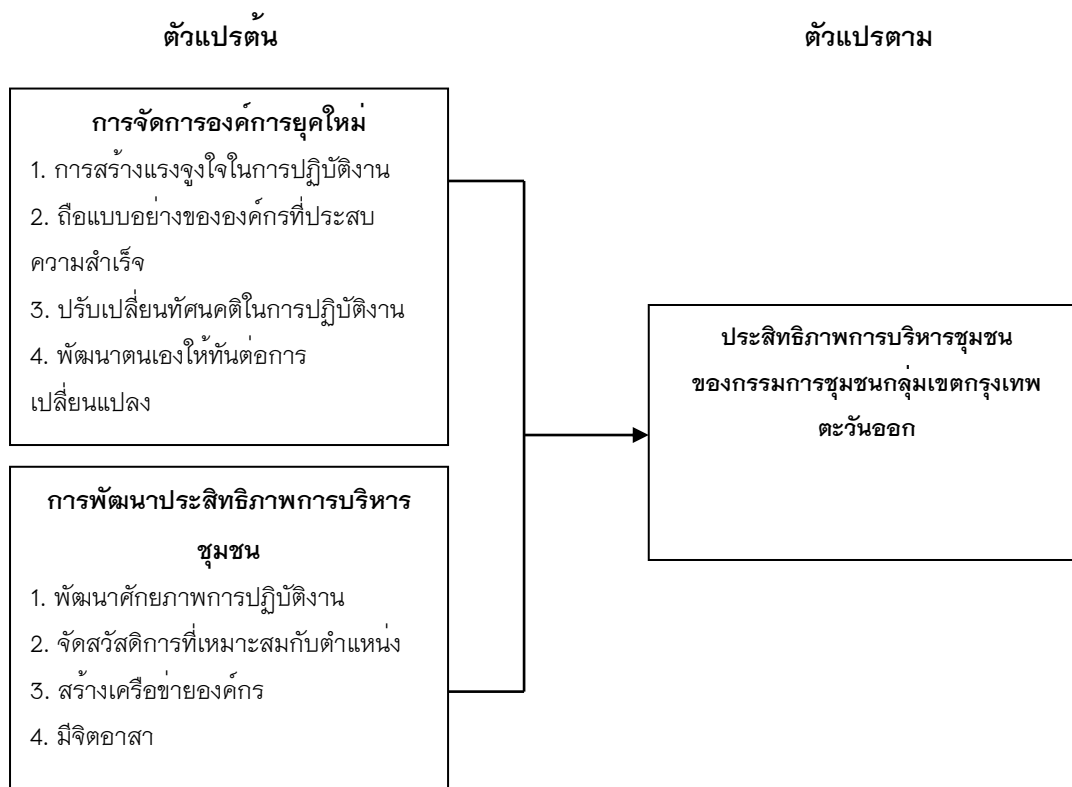
แนวคิดการพัฒนาโดยชุมชนมีส่วนร่วม (Community Participation Approach) เป็นหนึ่งในแนวคิดสำคัญด้านการบริหารจัดการชุมชนที่ได้รับการศึกษาและสังเคราะห์อย่างลึกซึ้ง โดย Thangruang and Cruz (2023) กล่าวเน้นย้ำว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในระดับพื้นที่คือหัวใจของการพัฒนาอย่างแท้จริง ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบ ได้แก่ การร่วมแสดงความคิดเห็น การร่วมตัดสินใจ การวางแผน ร่วมดำเนินการ ร่วมแบ่งปันผลประโยชน์ และร่วมติดตามประเมินผล โดยมุ่งเน้นการสร้างความสัมพันธ์เชิงไว้วางใจ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการมีเป้าหมายร่วมกันของคนในชุมชน

จากการสังเคราะห์วรรณกรรมในบทความดังกล่าว ผู้เขียนเสนอว่าแนวคิดนี้ไม่ใช่เพียงเครื่องมือในการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนเท่านั้น แต่สามารถนำมาปรับใช้กับการบริหารจัดการชุมชนในทุกมิติ โดยเฉพาะในด้านเศรษฐกิจฐานราก คุณภาพชีวิต และความมั่นคงของชุมชน การมีส่วนร่วมจึงมิได้จำกัดเฉพาะในเชิงโครงสร้าง แต่ต้องเกิดขึ้นจริงในทางปฏิบัติ โดยมีรากฐานจากการยอมรับความสมัครใจ และความไว้วางใจร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในชุมชน

นอกจากนี้ ยังชี้ให้เห็นว่าแนวคิดการมีส่วนร่วมได้ถูกบูรณาการไว้ในแผนพัฒนาของประเทศไทยมาตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 ซึ่งเปลี่ยนทิศทางการพัฒนาไปสู่แนวทาง “ล่างขึ้นบน” และสนับสนุนบทบาทของคนในพื้นที่ให้สามารถกำหนดอนาคตของตนเองได้ ภายใต้หลักคิดของความยั่งยืนและความเป็นธรรม

สรุป แนวคิดการพัฒนาโดยชุมชนมีส่วนร่วม ถือเป็นกรอบคิดสำคัญที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการบริหารภาครัฐในระดับพื้นที่ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยอาศัยพลังของประชาชนเป็นแกนกลางของการขับเคลื่อน

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ภายใต้รูปแบบการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) เพื่อมุ่งเน้นศึกษา การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชน ของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก ผู้การสรุปและอธิบายปรากฏการณ์ให้มีความชัดเจนและตอบวัตถุประสงค์การวิจัย ให้มีความครอบคลุมมากขึ้น โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับ แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เนื้อหาจากเอกสาร ทางวิชาการ ตำรา วารสาร บทความทางวิชาการ รวมถึงสืบค้นข้อมูลผ่านระบบสารสนเทศอื่นๆ
2. ดำเนินการโดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือเพื่อการศึกษาวิจัย ในการสัมภาษณ์ คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชน ของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก โดยการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face) โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi structured Selection Interview)

3. นำข้อมูลสำคัญเฉพาะด้านมาทำแบบสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยเจาะจงของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก รวมทั้งหมดที่พบ จำนวน 188 ชุมชน ภายใต้กระบวนการ การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) สู่การสรุปอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยต่อไป

เครื่องมือการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview Protocol) เพื่อศึกษาการประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับการประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของ คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก ประกอบด้วย ข้อคำถามสัมภาษณ์ 9 ข้อเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยเรื่อง การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของ คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก เป็นสำคัญ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือเชิงคุณภาพ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview Protocol) ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับ การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชน ของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ตรวจสอบความครบถ้วนถูกต้องของข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์
2. จัดข้อมูลเบื้องต้นเพื่อแยกหมวดหมู่ ตามขอบเขต วัตถุประสงค์การวิจัย
3. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับผ่านการตีความแบบอุปนัย เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น มาวิเคราะห์เพื่อหาบทสรุปร่วมกันของเรื่องนั้นๆ
4. นำเสนอผลในรูปของข้อความแบบบรรยาย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก” ซึ่งมุ่งเน้นการวิเคราะห์แนวทางการบริหารงานของคณะกรรมการชุมชนใน 9 เขตของกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับคณะกรรมการชุมชนรวมทั้งสิ้น 27 คน พบผลการวิจัยสรุปได้ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. การจัดการองค์การยุคใหม่ของ คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออก

จากผลการศึกษา พบว่า คณะกรรมการชุมชนในกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออกมีการนำแนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่มาใช้ในการบริหารจัดการชุมชนอย่างชัดเจน โดยมีลักษณะสำคัญที่สะท้อนถึงการปรับตัวตามบริบทปัจจุบัน ได้แก่ การบริหารงานแบบมีส่วนร่วม การลดลำดับชั้นของโครงสร้างองค์การการทำงานเป็นทีมแบบเครือข่าย และการเปิดโอกาสให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามามีบทบาทร่วมในกระบวนการตัดสินใจ

กรรมการชุมชนหลายพื้นที่มีการแบ่งโครงสร้างภายในเป็นฝ่ายต่าง ๆ อย่างชัดเจน เช่น ฝ่ายเทคโนโลยี ฝ่ายประสานงาน ฝ่ายสื่อสารกับประชาชน และฝ่ายวางแผนพัฒนา ซึ่งช่วยให้การบริหารมีความคล่องตัว และสามารถตอบสนองต่อปัญหาเฉพาะหน้าได้ทันท่วงที นอกจากนี้ยังมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ในการทำงาน เช่น การสื่อสารผ่านกลุ่มไลน์ การประชุมออนไลน์ การจัดเก็บข้อมูลในระบบ Google Drive และการใช้โซเชียลมีเดียเพื่อเผยแพร่ข้อมูลหรือประชาสัมพันธ์กิจกรรมของชุมชนอย่างต่อเนื่อง รูปแบบการทำงานดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจากระบบการสั่งการแบบบนลงล่าง (Top-down) ไปสู่การจัดการแบบแนวราบ (Flat Organization) ที่เน้นความร่วมมือ การไว้วางใจ และการทำงานร่วมกันอย่างเท่าเทียม ทั้งนี้ยังมีการเปิดพื้นที่ให้คนรุ่นใหม่ในชุมชนมีบทบาทในการร่วมเสนอแนวทางหรือเป็นแกนกลางของกิจกรรมบางประเภท โดยเฉพาะในด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร

จากการสัมภาษณ์สะท้อนให้เห็นว่า คณะกรรมการจำนวนมากไม่เพียงปรับตัวเข้าสู่แนวคิดการจัดการยุคใหม่เท่านั้น แต่ยังสามารถประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของชุมชนเมืองที่มีความหลากหลายและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา นับว่าเป็นแนวโน้มที่น่าสนับสนุนต่อการพัฒนาระบบบริหารชุมชนในอนาคตได้อย่างยั่งยืน

2. การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพ

ตะวันออก จากผลการศึกษา พบว่า คณะกรรมการชุมชนในกลุ่มเขตกรุงเทพตะวันออกมีแนวโน้มการพัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการชุมชนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีปัจจัยสนับสนุนสำคัญ ได้แก่ การวางระบบการบริหารงานภายในที่ชัดเจน การทำงานแบบมีส่วนร่วมจากประชาชนในทุกระดับ การใช้ข้อมูลเป็นฐานในการตัดสินใจ และการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก การจัดการปัญหาในชุมชนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้เพียงวิธีการแบบดั้งเดิม แต่เริ่มพัฒนาไปสู่การบริหารที่เน้น “ข้อมูลเชิงประจักษ์” เช่น การใช้ข้อมูลเชิงพื้นที่ (GIS) การสำรวจภาคสนามโดยชาวบ้าน การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาช่วยวิเคราะห์สถานการณ์ และการประมวลผลข้อมูลเพื่อกำหนดแนวทางแก้ไขอย่างตรงจุด ซึ่งช่วยให้สามารถจัดการกับปัญหาเรื้อรัง เช่น น้ำท่วม ยาเสพติด ความปลอดภัย และการจัดการขยะได้อย่างมีระบบและต่อเนื่อง

นอกจากนี้ การเปิดเวทีให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น หรือร่วมประชุมเพื่อวางแผนและติดตามโครงการ ถือเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้การบริหารชุมชนมีความโปร่งใสและได้รับความร่วมมือจากคนในพื้นที่มากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การสร้างความไว้วางใจระหว่างคณะกรรมการและประชาชนในพื้นที่ โดยเฉพาะเมื่อมีการนำเสนอข้อมูลอย่างโปร่งใส เช่น การเปิดเผยงบประมาณ การแสดงผลโครงการผ่านสื่อดิจิทัล และการเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาร่วมแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ

การทำงานแบบทีมของคณะกรรมการ ซึ่งมีการแบ่งหน้าที่อย่างชัดเจน มีความต่อเนื่องในการประชุม ประเมินผล และติดตามการดำเนินงาน ยังช่วยให้สามารถขับเคลื่อนแผนงานต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่เกิดภาระเกินตัว และลดความขัดแย้งภายในทีม อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างขวัญกำลังใจและเป้าหมายร่วมในการพัฒนาชุมชน การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนในกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออกมีลักษณะเด่นที่สามารถสะท้อนแนวทางการจัดการสมัยใหม่ ทั้งในด้านการวางระบบ การใช้เทคโนโลยี การจัดการปัญหาอย่างเป็นระบบ และการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งล้วนเป็นพื้นฐานสำคัญของการบริหารชุมชนอย่างยั่งยืน

3. การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก จากผลการวิจัย พบว่า คณะกรรมการชุมชนในกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออกสามารถนำแนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่มาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในด้านการจัดโครงสร้างการทำงาน การสื่อสารภายในองค์กร การบริหารแบบมีส่วนร่วม และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการ ซึ่งทั้งหมดนี้ส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการชุมชนในหลายมิติ หนึ่งในลักษณะเด่นของการประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการยุคใหม่ คือการจัดโครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ (Flat Structure) ซึ่งช่วยให้แต่ละคณะกรรมการมีบทบาทชัดเจน มีอิสระในการดำเนินงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และสามารถตัดสินใจเชิงปฏิบัติได้รวดเร็วมากขึ้น นอกจากนี้ยังส่งผลให้การบริหารมีความยืดหยุ่นสูง สามารถรับมือกับปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างทันท่วงที และเปิดโอกาสให้คนในทีมแสดงศักยภาพได้เต็มที่

การนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาช่วยสนับสนุนการทำงาน เช่น การใช้ระบบคลาวด์เพื่อจัดเก็บเอกสาร การสร้างแบบสำรวจออนไลน์ การใช้แพลตฟอร์มประชุมผ่านวิดีโอคอล และการจัดทำแผนที่ข้อมูลชุมชน ล้วนเป็นการประยุกต์ใช้ที่ส่งเสริมให้เกิดการตัดสินใจอย่างเป็นระบบและแม่นยำ ลดภาระงานซ้ำซ้อน และสร้างความโปร่งใสในการดำเนินงานของคณะกรรมการ อีกประเด็นสำคัญคือ การเปลี่ยนแปลงบทบาทจาก “ผู้นำที่สั่งการ” ไปสู่ “ผู้นำที่ประสานงาน” (Facilitator) ที่คอยส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการคิด วางแผน และติดตามผล

โครงการ ตลอดจนการสร้างบรรยากาศการทำงานที่เอื้อต่อความคิดสร้างสรรค์และการริเริ่มแนวทางใหม่ ๆ จากภายในชุมชนเอง

นอกจากนี้ ยังมีการส่งเสริมให้กลุ่มเยาวชนและกลุ่มอาสาสมัครในพื้นที่เข้ามามีบทบาทในการขับเคลื่อนกิจกรรมของชุมชน โดยใช้แนวคิดเครือข่าย (Network Organization) ซึ่งไม่ยึดติดกับลำดับชั้นแบบเดิม แต่เน้นการเชื่อมโยง ความร่วมมือ และการสื่อสารแบบเปิดกว้าง อันเป็นหัวใจของการจัดการองค์การยุคใหม่ คณะกรรมการชุมชนในกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออกสามารถประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ได้อย่างเหมาะสมกับบริบทท้องถิ่น ซึ่งนำไปสู่การบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส คล่องตัว และสามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง ทั้งยังเสริมสร้างความเข้มแข็งของทีมงานและความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมของคนในชุมชน อันเป็นพื้นฐานของการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระยะยาว

อภิปรายผล

จากการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพในหัวข้อวิจัย “การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก” ผู้วิจัยได้วิเคราะห์แนวทางการบริหารงานของคณะกรรมการชุมชนในพื้นที่เขตเมือง ซึ่งมีบริบทเฉพาะด้านทั้งในเชิงโครงสร้างประชากร ความหลากหลายของปัญหา และความจำเป็นในการจัดการที่รวดเร็ว ทันสมัย และยืดหยุ่น ผลการวิจัยที่ได้จึงสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการเปลี่ยนผ่านของการบริหารชุมชนจากแนวทางเดิม สู่การบริหารในรูปแบบใหม่ที่เน้นความร่วมมือ การกระจายอำนาจ การใช้เทคโนโลยี และการจัดการบนฐานข้อมูลจริง

1. การจัดการองค์การยุคใหม่ของ คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก จากผลการวิจัย พบว่า คณะกรรมการชุมชนมีการนำแนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่มาใช้ในการบริหารจัดการชุมชน โดยมีลักษณะสำคัญคือการบริหารงานแบบมีส่วนร่วม การลดลำดับชั้นของโครงสร้างองค์กร การทำงานเป็นทีมแบบเครือข่าย และการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Siriphongpreechahan and Kangsanon (2021) การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมีบทบาทสำคัญในการสร้างความโปร่งใสในภาครัฐ โดยเฉพาะในกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการจัดสรรทรัพยากร การบริหารงานบุคคล และการสื่อสารภายในองค์กร เช่น การสื่อสารผ่านกลุ่มไลน์ การประชุมออนไลน์ การจัดเก็บข้อมูลในระบบ Google Drive และการใช้โซเชียลมีเดียเพื่อเผยแพร่ข้อมูล รวมถึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ Khamphaloi (2019) เน้นถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารจัดการชุมชนเมือง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่ออำนวยความสะดวกและเพิ่มช่องทางการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งสนับสนุนผลการวิจัยที่ระบุว่าคณะกรรมการชุมชนเปิดโอกาสให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามามีบทบาทร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และมีการแบ่งโครงสร้างภายในเป็นฝ่ายต่าง ๆ

เพื่อให้การบริหารมีความคล่องตัวและตอบสนองต่อปัญหาได้ทันท่วงที ทั้งสองงานวิจัยนี้สะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มของการบริหารจัดการยุคใหม่ที่เน้นการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญที่พบในการจัดการองค์การของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก

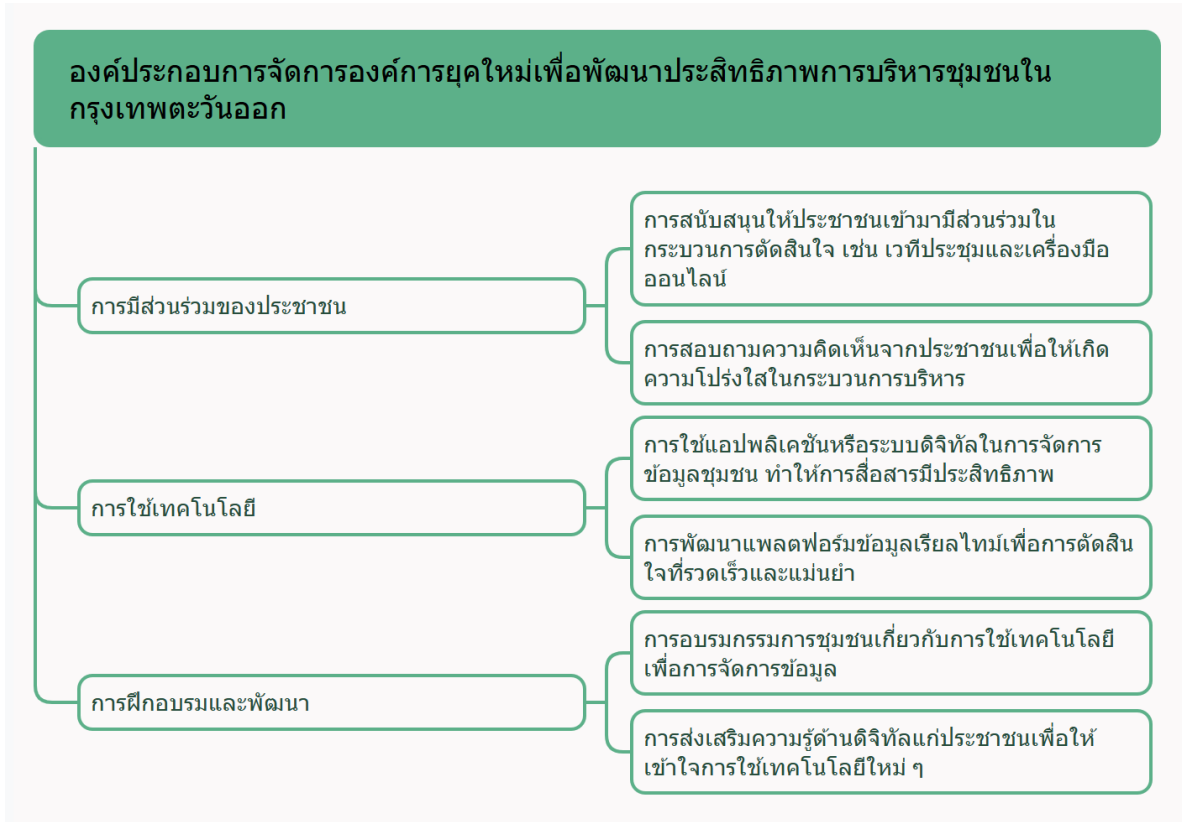
2. การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก จากผลการวิจัย พบว่า "คณะกรรมการชุมชนในกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออกมีแนวโน้มการพัฒนาประสิทธิภาพในการบริหารจัดการชุมชนเพิ่มสูงขึ้น" โดยมีปัจจัยสนับสนุนสำคัญ ได้แก่ การวางระบบการบริหารงานภายในที่ชัดเจน การทำงานแบบมีส่วนร่วมจากประชาชน การใช้ข้อมูลเป็นฐานในการตัดสินใจ และการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก นั้น ทำให้คณะกรรมการชุมชนเริ่มพัฒนาไปสู่การบริหารที่เน้น "ข้อมูลเชิงประจักษ์" สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lu (2024) ที่เน้นย้ำถึงความสำคัญของข้อมูล ในการยกระดับประสิทธิภาพการให้บริการภาครัฐ โดยระบุว่าการตัดสินใจที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล (Data-driven decision-making) ช่วยให้รัฐบาลสามารถวิเคราะห์แนวโน้มวางแผนนโยบาย และจัดสรรทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ การที่คณะกรรมการชุมชนใช้ข้อมูลเชิงพื้นที่ (GIS) หรือเทคโนโลยีดิจิทัลมาช่วยวิเคราะห์สถานการณ์ ก็เป็นตัวอย่างของการนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการชุมชน การทำงานแบบมีส่วนร่วมจากประชาชน ผลการวิจัยที่แสดงถึงความสำคัญของการเปิดเวทีให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Rijal (2023) ที่เน้นความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการวางแผนและตัดสินใจด้านการจัดการภาครัฐ โดยระบุว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนช่วยเพิ่มความชอบธรรมของการตัดสินใจสาธารณะ ยกกระดับประสิทธิภาพของนโยบาย และเสริมสร้างความพึงพอใจของประชาชน การที่คณะกรรมการชุมชนเปิดโอกาสให้ประชาชนร่วมประชุมวางแผนและติดตามโครงการ ก็เป็นกลไกสำคัญที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนตามแนวคิดนี้ โดยสรุป ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มการบริหารจัดการชุมชนที่สอดคล้องกับหลักการบริหารจัดการภาครัฐสมัยใหม่ ซึ่งเน้นการใช้ข้อมูลในการตัดสินใจและการมีส่วนร่วมของประชาชน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและความยั่งยืนในการบริหารจัดการ

3. การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารชุมชนของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก จากผลการวิจัยของคุณที่ พบว่า คณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออกสามารถนำแนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารงานชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในด้านการจัดโครงสร้างการทำงาน การสื่อสารภายในองค์กร การบริหารแบบมีส่วนร่วม และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการ นั้น เป็นการจัดโครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ (Flat Structure) ที่ชี้ให้เห็นถึงการที่คณะกรรมการชุมชนจัดโครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ ซึ่งช่วยให้การบริหารมีความยืดหยุ่นและตอบสนองต่อปัญหาได้ทันท่วงทีนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Boonpromraksa et al. (2021) ที่ศึกษาถึงบทบาทของผู้นำยุค

ใหม่ในการจัดการองค์การบนฐานวิถีชีวิตใหม่ ซึ่งเน้นการกระจายอำนาจภายในองค์กร เพื่อเพิ่มความคล่องตัวในการบริหาร การนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาช่วยสนับสนุนการทำงานผลการวิจัยส่วนที่กล่าวถึง ในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ เช่น ระบบคลาวด์ การสร้างแบบสำรวจออนไลน์ และแพลตฟอร์มประชุมออนไลน์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Siriphongpreechahan and Kangsanon (2021) ซึ่งอธิบายว่าการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมีบทบาทสำคัญในการสร้างความโปร่งใสและเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานของภาครัฐ งานวิจัยของ Khamphaloi (2019) ที่ชี้ให้เห็นว่าการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในชุมชนเมืองช่วยอำนวยความสะดวกในการสื่อสารการมีส่วนร่วม และการจัดการปัญหาของประชาชน, รวมถึงงานวิจัยของ Lu (2024) ที่เน้นย้ำว่าข้อมูลเป็นหัวใจสำคัญของการให้บริการภาครัฐที่มีประสิทธิภาพ และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศช่วยให้รัฐบาลสามารถวิเคราะห์ข้อมูลและตัดสินใจได้อย่างแม่นยำ โดยสรุป ผลการวิจัยสะท้อนถึงการประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการองค์การยุคใหม่ที่สอดคล้องกับแนวโน้มการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งเน้นความสำคัญของความคล่องตัว การกระจายอำนาจ และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

โมเดลองค์ความรู้ที่ได้สังเคราะห์จากการวิจัยสามารถสรุปดังแผนภูมิดังนี้



ภาพที่ 2 โมเดลองค์ความรู้ใหม่ที่ได้สังเคราะห์จากการวิจัย

สรุป

การประยุกต์ใช้การจัดการองค์การยุคใหม่ของคณะกรรมการชุมชนกลุ่มเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก มีศักยภาพในการเปลี่ยนแปลงระบบบริหารชุมชนให้ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบสนองต่อบริบทของสังคมเมืองได้อย่างแท้จริง โดยเน้นการมีส่วนร่วมจากประชาชน การใช้ข้อมูลจริง การบูรณาการทรัพยากรในพื้นที่ และการบริหารงานแบบยืดหยุ่น ซึ่งหากได้รับการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องจากภาครัฐ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นให้ก้าวหน้าอย่างยั่งยืนในระยะยาว

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. พัฒนาระบบสนับสนุนการบริหารชุมชนอย่างบูรณาการผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาระบบสนับสนุนการบริหารชุมชนที่เชื่อมโยงองค์ประกอบต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งรวมถึงการจัดการข้อมูล การสื่อสาร การตัดสินใจ และการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก
2. เสริมสร้างความเข้มแข็งของกรรมการชุมชนผ่านการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่องจากการวิจัยชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพของกรรมการชุมชน ให้มีความรู้และทักษะที่ทันสมัย เพื่อให้สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายใหม่ ๆ ได้
3. สร้างกลไกการมีส่วนร่วมจากประชาชนในทุกระดับอย่างแท้จริง จากการวิจัยซึ่งเน้นย้ำว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความโปร่งใสและความยั่งยืนในการบริหารชุมชน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารชุมชน แม้ว่างานวิจัยจะชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของการใช้เทคโนโลยี แต่การวิจัยในอนาคตควรศึกษาลงลึกถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในบริบทของชุมชน ซึ่งอาจรวมถึงปัจจัยด้านทัศนคติของกรรมการชุมชนและประชาชน ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน และการสนับสนุนจากภาครัฐ
2. พัฒนารูปแบบการบริหารชุมชนที่เหมาะสมกับบริบทของชุมชนเมือง จากงานวิจัยที่มุ่งเน้นชุมชนในเขตกรุงเทพมหานครตะวันออก ซึ่งมีลักษณะเฉพาะของชุมชนเมือง การวิจัยในอนาคตอาจพัฒนารูปแบบการบริหารชุมชนที่เหมาะสมกับบริบทของชุมชนเมือง โดยคำนึงถึงความหลากหลายของประชากร ความหนาแน่นของประชากร และความซับซ้อนของปัญหาในเมือง
3. ศึกษาผลกระทบของการบริหารชุมชนต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน จากงานวิจัยที่เน้นศึกษากระบวนการบริหารชุมชน การวิจัยในอนาคตควรศึกษาถึงผลกระทบของการบริหารชุมชนต่อ

คุณภาพชีวิตของประชาชนในด้านต่าง ๆ เช่น ความปลอดภัย ความเป็นอยู่ และความพึงพอใจของประชาชน เพื่อให้เข้าใจถึงประสิทธิผลของการบริหารชุมชนอย่างรอบด้าน

References

- Boonpromraksa, S., Theeraphuech, K., & Junveroad, W. (2021). The role of new generation leaders affecting the organizational management in new normal. *Journal of Management Science Review*, 23(2), 257–266. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/msaru/article/view/253541>
- Chukiatwatanakul, A. (2018). *Organizational change management analysis: a case study of policy and business strategy changes of a news service company in Thailand*[Master's Thesis, Mahidol University].
- Group of 2 Executive Training Participants, Class 12. (2020). *Guidelines for government agency management in the new normal era*. Office of the Public Sector Development Commission.
- Hongboonlom, A. (2023). *Factors that facilitate organizational transformation to digital*. College of Management, Mahidol University.
- Khamphaloi, S. (2019). *Community management in housing estates in the suburban area*[Master's Thesis, Thammasat University].
- Kotter, J P. (1996). *Leading Change*. Harvard Business School Press.
- Lewin, K. 1935. *A dynamic theory of personality*. McGraw-Hill.
- Lu, M. (2024). Empowering government services in the digital age: a comprehensive study of information science performance evaluation. In *2024 International Conference on Educational Development and Social Sciences (EDSS 2024)*. <https://doi.org/10.1051/shsconf/202419003012>
- National Economic and Social Development Council. (2023). *The 13th National Economic and Social Development Plan (2023–2027)*. <https://www.nesdc.go.th>
- Office of the Civil Service Commission. (2019). *Good governance principles manual*. Office of the Civil Service Commission.
- Parinyasutinun, U. (2018). Organizational development: Issues review for application in community management. *Silpakorn University Journal*. 38(6), 24–48. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/sujthai/article/view/162589>

- Rakwong, A., Priyakorn, P., Piyasakulkiat, O., & PhrapaladSura Yantharo. (2023). Factors affecting administrative success according to the strategies of quality development and standards for early childhood development services at the pre-school child development centers in the eastern Bangkok area, Bangkok metropolitan administration. *Mahachulagajarasara Journal*, 14(2), 216–231. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/gajarasara/article/view/269557>
- Rijal, S. (2023). The importance of community involvement in public management planning and decision-making processes. *Journal of Contemporary Administration and Management (ADMAN)*, 1(2), 84–92. <https://doi.org/10.61100/adman.v1i2.27>
- Siripongprichahan, S., & Kangsanon, K. (2021). Application of information technology for organizational transparency of the Supervision and Inspection Division, Anti-Money Laundering Office [Master's Thesis, Rajabpruek University].
- Thangruang, T., & Cruz, P. (2023). Tourism community success by tourism management through participation approach. *Academic Journal of Northern*, 10(3), 124–134. <https://so09.tci-thaijo.org/index.php/AJntc/article/view/1524>
- Thanikul, N., & Yuktananda, T. (2024). Organization management in the new era of Samut Songkhram provincial administrative organization. *Journal of MCU Buddhapanya Review*, 9(5), 177–187. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jmbr/article/view/271179>